

Meddelelser

DANSK KRIMINOLOGISK SELSKAB

Ved mødet den 18. marts 1965 indledte professor Johs. Andenæs om „Nye norske forslag om ungdomskriminaliteten“.

Indlederen redegjorde for den udvikling i kriminaliteten i Norge, som dannede baggrund for de straffelovsændringer, Stortinget for tiden havde til behandling. I årene fra 1954 til 1961 er der sket en eksplosiv stigning i kriminaliteten blandt de 14—17-årige, og politistatistikken viser, at antallet af sigtede kulminerer omkring de 15-årige, medens toppen for 10 år siden lå omkring de 18-årige.

Reaktionsformerne er de samme som i Danmark, men der er en væsentlig forskel på det reelle indhold af tiltalefrafaldene, som kun i 5 % fører til institutionsanbringelse i Norge mod 20 % i Danmark. Den norske arbejdsskole, svarende til det danske ungdomsfængsel, har siden sin oprettelse i 1951 været i strid modvind og har ikke svaret til intentionerne, hvorfor arbejdsskoleanbringelse kun finder stærkt begrænset anvendelse.

Andenæs pegede på, at det var nærliggende at antage, at der var en sammenhæng mellem den stigende kriminalitet og de mildere sanktioner, der indførtes i 1954—55 gennem nye regler om børneforsorg og betingede domme, og straffelovrådet fik for nogle år siden til opgave at tage et overblik over reaktionerne over for de unge lovovertrædere.

Straffelovrådet har fremsat en række forslag til reformer, som kan forventes ophøjet til lov, bl. a. ønskes den kriminelle lavalder hævet fra 14 til 15 år.

Som et mellemlid mellem betinget dom og arbejdsskole anbefaler straffelovrådet enstemmigt, at der indføres en ny sanktionsart, ungdomsarrest; rådets flertal anbefaler en udformning efter det engelske forbillede, detention centre, med en afsoningstid på 60 dage og med mulighed for eftergivelse af 10 dage. De indsatte skal beskæftiges ved jævnt krævende arbejde og fysiske øvelser, og behandlingen skal iøvrigt bestå i personlig rådgivning og gruppesamtaler. Ungdomsarrest skal dels anvendes i stedet for korte, ubetingede fængselsstraffe, og skal dels sættes i stedet for den tunge ende af betingede domme og tiltalefrafald. Forslaget om ungdomsarrest har mødt en del kritik fra sociologer, psykologer og psykiatere, men er blevet positivt modtaget af de retshåndhævende myndigheder.

Straffelovrådet foreslår endvidere, at arbejdsskolen omdøbes til ungdomsfængsel og jævnstilles med egentlig straf, hvilket bl. a. indebærer, at der vil kunne gives varetægtsfradrag. Endelig anbefaler rådet, at der indføres en generel adgang til at anvende kombinationsdom.

I den efterfølgende diskussion deltog fængselsinspektør C. Rafael, docent Karl O. Christiansen, overlæge Stürup, forsorgsleder Mulvad,

driftschef Aude, fhv. fængselsinspektør Hertel og landsretspræsident Erik Andersen.

Ved mødet den 9. november 1965 indledte overlæge, dr. med. B. Strandberg om „Medlidenhedsdrab“.

Indlederen henviste til, at han under indtryk af den senere tids fornyede debat om tilladeligheden af eutanasi havde følt sig tilskyndet til at tage emnet op til nærmere undersøgelse, da der eksisterer en konstant pression mod lægerne, og da grænsen mellem liv og død stadig udviskes som følge af lægevidenskabens fremskridt.

Eutanasi forekommer i en aktiv form, som kræver en dødsfremkaldende handling, og en passiv form, hvor den livreddende behandling afbrydes eller slet ikke iværksættes.

Spørgsmålet, om eutanasi finder sted i Danmark idag, mente indlederen at måtte besvare bekræftende, men nærmere oplysninger om omfanget er ikke tilgængelige.

Indlederen gennemgik de lægelige argumenter for og imod legalisering af aktiv eutanasi og konkluderede, at det ville være for farligt at anerkende den aktive form, men at der var grund til at overveje, om enkelte former for passiv eutanasi kunne legaliseres.

I den efterfølgende diskussion deltog statsadvokat Hertz og professor Erik Christensen.

Jon Johnsen.

Litteratur

Christoffer Hibbert: The Roots of Evil. London, Weidenfeld & Nicolson 1963. 524 s.

Christopher Hibbert är en engelsk populärvetenskaplig historisk skribent, som efter några tidigare böcker sökt åstadkomma ett större verk, nämligen en brottets och straffets historia i Västerlandet. Resultatet är läsvärt, men snarare för intresserade lekmän än för fackmän. Det gör nämligen närmast intryck av att vara tillkommet mera genom flitiga studier av andra författares verk än genom egen forskning. Boken behandlar dessutom fullständigt endast brottets och straffets historia i England och i någon mån i USA, medan övriga länder endast behandlas i yttersta förbigående förutom ett avsnitt om den italienska kriminalantropologiska skolan. Det äldre engelska avsnittet ger närmast intryck av en förkortning av Leon Radzinowicz *History of the English Criminal Law*. Det historiska avsnittet är emellertid välgörande fritt från den sadistiska bismak som vidlåder t. ex. Georg Ryley Scotts straffrätthistoriska arbeten. Dessutom innehåller boken avsnitt om mera moderna problem såsom fängelsestraffet, dödsstraffet, sedlighetsbrotten och ungdomsbrottsligheten. I det historiska avsnittet göres ett viktigt påpekande i samband med det ofta citerade exemplet i diskussionen om allmänpreventionens existens från England i början av 1800-talet, då fickstöld var belagd med dödsstraff, och ficktjuvarnas